

Гурбетчия

Тжжно ходи тжжна Магдалена,
Съхне вѣхне млада и зелена, —
Повѣхнала като клонъ пресечень,
Либе чака отъ гурбетъ далечень.

Въвъ градинка често тя отива
И за либе китчица полива,
Китка вече вѣхне, прецвѣтѣва,
Ала либе оцъ се не вѣстѣва.

Грейнатъ вечеръ мѣсець и звѣздички
И потайно сами саменички
Се промѣкватъ въ сѣнчеста градинка
Гурбетчия съ хубава влахинка,

Па излекомъ седнатъ на тревѣца,
На гърди му слага тя главица —
Гжсти кждри се по скути вѣятъ, —
Черни очи въвъ сърце се вѣпятъ. . . .

„Отъ кжде ли, момко, Богъ те прати,
Та ми радость и покой разклати. . .
Ти презъ Дунавъ скоро ще отидешъ
Домъ, имане бащино да видишъ. . .

„Не тжгувай, влашко чедо драго,
Не тжгувай, мое скжпо благо.
Тамъ е момку родъ, имане, кжца —
Где такава вила го прегръща!“

Модроока, руса Магдалена,
Съхне, вѣхне млада и зелена,
Тежка скжрбъ я въ вѣйка вечъ презръща,
Либе чака — либе се не връща.

Н. В. Печатанитѣ тукъ стихове на артистката — поетеса датиратъ отъ 1900 — 1902 год., печатани въ списанията „Български прегледъ“ и „Летописи“.